

FRANÇO ČICEK; PRIGODE PALČKA BOBKKA

Sredi širnega gozda je stala pod mogočnim hrastom velika in lepa goba mušnica. V njej si je uredil lično stanovanje starodavni in plemeniti rod palčkov Skakalčkov. Pri večnih vratih je bil pritrjen zvonček, da je lahko pismonoša pozvonil in oddal pošto, ne da bi motil očeta Skakalca, ki je rad poležaval. V klobuku mušnice so bile napravljene mične sobice z okenci, raz katera so viseli pristni kranjski klinčki. Da so zavarovani tudi od zgoraj, je dal gospod Skakalec napraviti strelovod. To je bila pokončna igla, ki je sprejemala strele nase.

Lepo in snažno je bilo pri domu Skakalčkovih. Le ena skrb in nadloga jih je tlačila. Imeli so namreč sinčka edinčka Bobka, ki je pretaknil vse kote in prebrskal vse luknje. Potikal se je okrog po šumi in nagajal zdaj mravljam zdaj čmrljem. Gospod Skakalec je najel za Bobka murna, ki ga je učil goslanja. Toda Bobek je svojega učitelja večkrat pri pouku ščipal v nogo, da je ta nemilo kričal. Telovadbe ga je učila kobilica, katero je kaj rad vlačil za mustače.

Kadar je šel gospod Skakalec na obisk, je dal zapreči v kočijo dve miški in vsekdar je hotel biti Bobek za voznika, da je lahko vlačil miški za rep. Iz kril pikapolonice si je napravil Bobek klobuk in se proglasil za skavta vsega gozda, le skavtskih postav se ni držal. Miškam je skakal na hrbet in jih učil dirkati čez ovire. S fičafajem je streljal borovnice in jagode, hrošče pa je napadal s sulico, ki si jo je

bil naredil iz materine šivanke. Sploh je bil Bobek živ nepridiprav v gozdu.

Očka gospod Skakalec ga je sicer včasih malo našeškal, toda ker je imel protin in naduho, se je sam bolj izmučil in Bobek jo je ucvril iz mušnice na prosto in se od veselja postavljaj na glavo. Toda nesreča nikoli ne počiva in tako se je zgodilo nekega dne, ko je Bobek zopet ušel očetovi brezovki in se od razposajenosti valjal po cesti, da je prišel mimo kmet Hacıfl. Zagledal je palčka v prahu in vzkliknil:

»Ha, ta mi bo še prav prišel.«

Preden se je Bobek zavedel, kako in kaj, je že tičal v kmetovem žepu. Strašno je bilo Bobku žal, da ni ubogal očeta in da je pobegnil od doma — ali po toči zvoniti je prepozno. Stiskalo ga je v žepu, da bi se bil kmalu zadušil.

Ko je prišel Hacıfl domov, je postavil palčka na mizo in otroci so, kar zijali od veselja. Bobek se je držal nekaj časa kakor kisle kumara ali bunke v hrbet in glavo so ga kmalu spravile na drugo plat. Pa je pričel skakati in teloraditi po mizi, da so se mu vsi čudili. Lačen in utrujen je kmalu zaspal. Da ne bi pobegnil, ga je Hacıfl zaprl v miznico. To je Bobku kaj prav prišlo. Lotil se je kruha in v kotu je celo iztaknil klobaso. Pa je jedel in jedel, toliko da ga ni razneslo. Nato je zaspal in je spal in bi še spal danes, da ga ni kmet na vse zgodaj sunil med rebra in se zadril:

»Za hlapca boš služil. Danec gremo orat. Pa boš gonil vole. Hajdi, mrcina lenuhárska!«

Je korakal Bobek poleg volov, ali pol ure je rabil, da je pretekel pot, ki so jo napravili voli z nekaj koraki. Pa ga je Hacífl pobral in ga vtaknil levemu volu v uho. Je Bobek v volovskem ušesu gonil in ko-

Frnikula je opazil palčkov padec in ga hotel pobrati. Toda Bobek je smuknil v prvo mišjo luknjo in pokazal gospodu Frnikuli figo.

»Takole. Zdaj sem pa ob njega in denar,« tarna gospod Frnikula

mandiral in so voli lepo stopali in zavijali. Pa pride mimo trgovec gospod Frnikula iz mesta. Ustavi se in se čudi, kako da voli tako lepo orjejo brez gonjača.

»O, gospod. Imam gonjača, imam. Pa še izvrstnega,« pravi Hacífl in pokaže Frnikuli palčka v ušesu.

»Ta bi še meni dobro služil,« si misli gospod Frnikula in začne barantati za Bobka. Hacífl je bil lakomen denarja, pa je prodal palčka.

»Bom že našel še drugega,« si je mislil, potegnil Bobka iz ušesa in ga dal trgovcu. Gospod Frnikula je vtaknil palčka v žep, kjer je imel uro, in jo mahnil nazaj proti mestu. Strašno se je čudil Bobek uri, ki je razbijala poleg njega.

»To je gotovo tovarna za topove,« si je mislil. »Le kaj da jo ima pripeto na verigi? Saj mu ne bo ušla.« Je pričel Bobek plezati po verižici, da vidi, kod ga Frnikula nosi. Pa ni dolgo užival lepega razgleda. Kajti se je spomnil gospod Frnikula, da bi pogledal, koliko je ura. In je potegnil za verižico. Lop, je ušla verižica Bobku iz rok in je telebnil naravnost v travo. Gospod

in ga išče po travi. Bobek ga je skrivaj opazoval iz mišje luknje in govoril sam pri sebi:

»Le išči me. Ne grem nazaj v tovarno. Saj bi še oglušil!«

Gospod Frnikula je prebrskal vso travo in tlačil prst v vsako luknjo, toda o palčku ni bilo ne duha ne sluha. Je nekaj zarentačil in od jeze pljunil, pa je šel dalje...

»Tako. Kam pa sedaj?« si misli Bobek in prileze iz mišje luknje. »Da bi vedel, kje je moj dom!« Tako se maščuje. Zemljepisja, ki ga je poučevala mravlja Slokoskoka, se ni maral učiti. Zdaj pa vohaj, kod in kam? Milo se mu je storilo pri srcu in pričel je jokati. Vse bi popravil in poboljšal bi se, samo da pride do očetove hiše. In je napravil Bobek trden sklep, da bo poslej dober palček. Nič več ne bo nagajal očetu ne učiteljem. Tudi ne bo streljal jagod in borovnic ali mučil živalc. Vsem ljudem in živalim bo dober, kakor je to stara navada palčkov. Da bi le prišel domov! K prvi hiši pojde služiti in bo pridno delal in ubogal, samo da mu pokažejo pot domov...

(Dalje prihodnjič)